

и дѣцата, за да се спасятъ отъ водата качили се на тавана. Тука тѣ трѣперяли отъ студъ, а водата отъ минута на минута все по вече се издигала . . .

Тѣ виждали, че още малко и водата ще ги потопи Дѣцата плачели, а майка имъ отчаено си стискала рѣцѣтъ и викала за помощъ... По врѣмето се минавало, а никой не идвалъ. Най-послѣ тѣ видѣли една лодка, която се доближавала къмъ тѣхъ. Въ нея билъ баща имъ съ още двама работници. Всички радостно въздъхнали. Баща имъ се приближилъ до тѣхъ и имъ казалъ да побързатъ да се качатъ въ лодката. Майката и дѣцата се качили на покрива на къщата и отъ тамъ навлѣзли въ лодката.

Бързо лодката се понесла по размѣтената вода. Къщата имъ се изгубила отъ очитѣ. Слѣдъ това работниците, които карали лодката, извъртели я къмъ рѣката, за да влѣзатъ въ нея, та отъ тамъ по лесно да отидатъ до другия край на града, гдѣто нѣмало вода.

Невѣнка, която до тогава силно се притискала у майка си, подигнала си главата и извикала: „Обична мамо, какво стана съ Викторія и кученцата ѝ? Ние се слисахме и никакъ се не сѣтихме за тѣхъ; азъ съвсѣмъ ги забравихъ. Тѣ сигурно сж се удавили. Ахъ този грѣхъ не мога си го простя!“ И горката Невѣнка силно заплакала. На Петра очитѣ сжщо се напълнили съ сълзи.

Дъждътъ продължавалъ да вали. Гѣсти черни облаци покривали небето. Въ тази минута една отъ работниците усѣтилъ, че лопатата му се ударила у нѣщо. Той се навелъ надъ лодката